

Hồi 28

Ngoài Bọn Trong Thù

Đỗ Nghị quả là con người thủ tín.
Vừa tặng sáng hấn đã gõ cửa Phí Độc Hành.

Khoát vội chiếc áo ngoài vào, Phí Độc Hành vừa ngáp vừa cười:

- Đỗ huynh, anh tốt với tôi quá !

Đỗ Nghị cười ha hả:

- Cũng cần phải tùy người mới được chớ, nếu là hạng lồi thối bậy bạ thì đệ cũng không thể tốt được đâu.

Phí Độc Hành gật gật:

- Nhưng vừa tặng sáng...

Đỗ Nghị chặn ngang :

- Đệ đã nói trước rồi mà, nhứt định sáng nay là đến viếng Phí huynh.

Phí Độc Hành kéo ghế mời ngồi và nói:

- Đệ muốn nói chuyện hồi tối, nếu không nhờ Đỗ huynh chiếu cố thì đệ đã bị lồi thối.

Đỗ Nghị ngạc nhiên:

- Tối hồi hôm? Chuyện chi ? Coi, sao Phí huynh lại nói như thế ? Đã bảo là “thổ địa” thì đệ phải lo cho Phí huynh yên nghỉ cho thông thả chớ, đâu có chi, chuyện muốn khách sạn là chuyện nhỏ mà !

Phí Độc Hành nhìn hấn thật nhanh:

- Đỗ huynh, không phải chuyện đó, đệ muốn nói đến việc Đỗ huynh chiếu cố ngoài đường...

Đỗ Nghị cười:

- A... cũng đâu có chi, Phí huynh đến đây chỗ lạ, người lạ, đệ sợ có chuyện không hay, mà cũng quả đúng như dự liệu.

Phí Độc Hành cũng cười:

- Hay quá, một công hai ba việc, đã giúp đỡ được tại hạ mà còn kiểm soát được nhứt cử nhứt động của tại hạ, nếu không phải là Đỗ huynh thì chắc không có người làm được việc lớn như thế đâu nghe.

Đỗ Nghị bị xoi đúng tim đen, hấn hơi đỏ mặt:

- Đâu có, đâu có... đệ làm gì lại có ý như thế ? Phí huynh đâu phải người phạm pháp, mà cho đâu có gì đi nữa, đệ cũng đâu dám cho người “coi chừng” như thế ? Nói có thiên địa chứng tri, đệ tuyệt đối không hề nghi kỵ Phí huynh gì cả.

Phí Độc Hành vỗ vỗ vai Đỗ Nghị:

- Đa tạ, đa tạ Đỗ huynh, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện thẳng với nhau nghe...

Đỗ Nghị vụt cười:

- Đúng rồi, không nói chuyện hồi hôm là đệ đã quên rồi, Phí huynh thật cũng nôn lăm đó nghe, đệ đã nói rồi mà, đệ sẽ đưa Phí huynh đi dạo hẻm “Thần Tiên”, thế mà Phí huynh không chờ lại đến đó một mình!

Và hấn chột thấp giọng như muốn câu chuyện “kín” được kín hơn:

- Sao ? Thỏa mãn chớ ? Ngon không, đệ đã nói mà, Bắc Kinh là phải hơn Trương Gia Khẩu.

Phí Độc Hành cười:

- Chuyện hồi hôm vị bằng hữu đó chưa bấm báo lại cho Đỗ huynh sao ? Bao nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ Đỗ huynh đối với bằng hữu không được thực tình rồi đó nghe.

Đỗ Nghị lúng túng:

- Đâu có, Phí huynh, đệ muốn hỏi cho rõ vậy mà...

Phí Độc Hành nghiêm mặt:

- Đỗ huynh, nói đùa là nói mà khi cần nói thật thì chúng ta cũng phải đặt vấn đề cho mình bạch.

Trầm ngâm một chút, hấn nói tiếp:

- Chuyện đã đến mức này, đệ cũng không dám dấu Đỗ huynh, thật sự thì chuyến đi Bắc Kinh lần này mục đích của đệ là để tìm một người, đó là một người đàn bà tên Lục Vân, nguyên trước đây ở xóm Lục Vân tại hẻm “Móng Ngựa”, Trương Gia Khẩu, trước đây trong một chuyến hàng, bọn Đinh Sói và Triệu Rỗ có đưa về xóm Lục Vân một cô gái ở Liêu Đông, cô gái đó vốn là em gái nuôi của đệ, cho nên khi đến Trương Gia Khẩu đệ dốc hết công đi kiếm Lục Vân đã không gặp mà lại nghe nói Lục Vân đã đưa cô gái đó đến Kinh Sư...

Đỗ Nghị đưa tay ngăn lại:

- Khoan, xin Phí huynh cho đệ hỏi một câu, chắc bọn Đinh Sói và Triệu Rỗ bị hủy về tay của Phí huynh ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng rồi.

Đỗ Nghị mím miệng gật đầu :

- Giết là đáng, hai tên đó đáng lý phải chết lâu rồi, chết đến ba lần cũng chưa hết tội.

Ngừng một chút, hấn hỏi:

- Chắc có lẽ Phí huynh định nhờ đệ kiếm đám người đàn bà có tên Lục Vân ?

Phí Độc Hành gật đầu :

- Đúng, chính tôi cũng có ý như thế, tôi đến Kinh Sư hoàn toàn không quen biết một ai, Đỗ huynh ở đây vốn giao thiệp rộng rãi...

Đỗ Nghị đưa tay chặn lại và gật đầu :

- Được rồi, Phí huynh, một câu thôi, Phí huynh khỏi phải lo gì cả, chuyện này xin cứ để cho đệ, chỉ cần có người đàn bà tên Lục Vân ở tại Bắc Kinh này thì cho dầu trốn trong bảy lần cửa sắt đệ cũng vẫn moi ra.

Ngần ngừng một chút, hấn nói tiếp bằng một giọng quả quyết:

- Phí huynh, trong vòng nửa tháng, nếu quả có Lục Vân tại Bắc Kinh, đệ sẽ đưa đến giao thẳng cho Phí huynh, được không ?

Phí Độc Hành chụp cánh tay của Đỗ Nghị :

- Đỗ huynh, như vậy thì còn gì tốt bằng...

Đỗ Nghị hỏi:

- Nhưng không biết người đàn bà đó tên thật là gì ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bây giờ cái tên Lục Vân chắc đã trở thành tên thật.

Đỗ Nghị nói:

- Cũng không sao, nếu cô ta từ hẻm “Móng Ngựa” Trương Gia Khẩu đến đây thì cho dầu có đổi một vạn cái tên, đệ cũng biết rõ như thường.

Phí Độc Hành hỏi:

- May không quên, Đỗ huynh, chẳng hay Hồ Tam Nương là người như thế nào vậy ?

Đỗ Nghị vỗ lên đùi một cái thật mạnh:

- Đúng rồi, Phí huynh không hỏi là đệ đã quên, người đó là vợ góa của một tay có máu mặt tại Bắc Kinh này. Thuở sinh tiền Hồ Tam có rất nhiều sản nghiệp, nhà dệt tơ lụa, ngân hàng, tiệm ăn, ngoài ra lại còn có nhiều nhà chứa cờ bạc, chỗ nào cũng lớn

nhứt tại Bắc Kinh. Bây giờ cơ nghiệp đổ trồn vào tay Hồ Tam Nương, người đàn bà này tuổi hãy còn nhỏ, có được một sắc đẹp trời ban và những ngón nghề xuất chúng, không phải chỉ có người thường kiên nhẫn mà cả đến những Vương Tôn, Các Các trong Hoàng Tộc nội cung cũng tôn trọng, phải nói đó là người đàn bà số một trong thành Bắc Kinh này...

Phí Độc Hành gật gù:

- Thật không ngờ tại Bắc Kinh lại có một người đàn bà như thế, cứ như Đỗ huynh đã nói thì người đó cũng đáng gọi là một “kỳ nữ tử”!

Đỗ Nghị vùng thấp giọng và háy háy mắt:

- Người ta đồn rằng cái lão Hồ Tam cũng vì nàng mà “ngủm” đó, nghe họ đồn không phải là vô lý, bất cứ một người đàn bà nào có sắc đẹp mê hồn và ngón nghề cao như thế thì đều là những tay lợi hại vô cùng. Cho đến bây giờ trong thành Bắc Kinh này đã không biết bao nhiêu Vương Tôn công tử, nhiều kẻ tai to mặt lớn, cũng phải quì dưới chân nàng đó nghe.

Phí Độc Hành nhướng mắt:

- Dữ đến thế à ?

Đỗ Nghị cười:

- Thật đó, Phí huynh coi chừng nghe, người đẹp nguy hiểm lắm, chưa một ai được nàng thật tình ngó đến, nhưng nếu một khi đã được để vào mắt xanh rồi thì trời gầm cũng không nhả, người đẹp sẽ nuốt sống luôn đó.

Phí Độc Hành cười:

- Đỗ huynh đừng có lo, bao nhiêu quyền quý mà nếu người đẹp còn coi không ra gì thì đệ mà thắm vào đâu.

Đỗ Nghị cũng cười:

- Chưa biết chừng, “anh hùng đoán giữa trần ai” mà, nghe nói Hồ Tam Nương là con người muốn gì được nấy, nhưng chính bản thân nàng cũng vẫn bị thiếu, nàng chưa hề gặp được kẻ tri âm, mà Phí huynh thì biết đâu...

Phí Độc Hành vỗ mạnh vào vai Đỗ Nghị:

- Thôi, cho xin, bây giờ Đỗ huynh đưa đệ một vòng nghe.

Đỗ Nghị vẫy tay, hai người đứng dậy sánh vai bước thẳng ra ngoài.

oOo

Luôn cả ba ngày đêm, Đỗ Nghị đã chứng minh đầy khả năng “thổ địa” của mình.

Trừ Cẩm Thành và một vài chỗ thuộc nội cung, còn thì bất cứ một góc xó nào trong Bắc Kinh thành, hẳn cũng đều đưa Phí Độc Hành đi qua không bỏ sót.

Đúng như hắn đã nói, đến Bắc Kinh mà không có người dẫn đạo thì không làm sao biết hết được những cái hay.

Và nếu nói đến dẫn đạo thì chắc chắn không ai hơn họ Đỗ.

Chẳng những hắn biết nhiều mà bất cứ đến nơi nào, từ những chỗ có tánh chất hào hoa phong nhã, đến những nơi khí thế đàng đàng, chỗ nào hắn cũng được tiếp đón một cách kiêu dè trọng hậu.

Chỗ làm cho người phải nể hơn hết là đối với bạn bè, vị “Đỗ gia” này quả là chu đáo, suốt ba ngày đêm cùng đi với Phí Độc Hành, tất cả chi phí đều do một mình hắn đảm đương và để chứng tỏ mình cũng là kẻ biết điều, Phí Độc Hành không hề từ chối.

Chính vì thế, sau ba ngày tình thân của hai người càng được thân thêm, họ đối xử với nhau như hai người bạn lâu ngày.

Trong vòng ba ngày đêm qua, đối với Bắc Kinh, nhờ vào sự hướng dẫn tận tình của Đỗ Nghị, không một chỗ nào Phí Độc Hành không biết và hắn cũng đã bắt đầu “hiếu” khá nhiều về mặt trái của Kinh đô...

Nhưng ấn tượng sâu đậm nhất trong óc của Phí Độc Hành vẫn chỉ có một chỗ, đó là cái sinh hoạt về đêm ở Thiên Kiều....

Và nói đến Thiên Kiều, hắn nhớ rõ hơn hết là cái lều của “Nhà kể chuyện” Nhạc Chính Quang.

Cũng như bao nhiêu người làm nghề “Kể chuyện” khác, Nhạc Chính Quang có lẽ cũng là một lão “Đồ nho” thất vận, lão đến Thiên Kiều chọn cái nghề phong nhã đó để làm kế sinh nhai.

Người ta bu đến thật đông, đêm nào cũng thế, một phần vì lối kể chuyện của ông ta hay quá, nhưng nhất định cũng có một phần vì... người đẹp.

Nhạc Chính Quang có một cô con gái, nàng theo phụ giúp cho cha trong nhiệm vụ châm trà đãi khách và cuối cùng là để thu tiền.

Bất cứ một ai, chỉ cần gặp người con gái họ Nhạc đó một lần, là có lẽ khó lòng quên được.

Nếu bảo nàng là bậc “quốc sắc thiên hương” thì e rằng quá đáng, nhưng với sóng mũi dọc dừa, với hàng mi cong vút, luôn được chớm chớp bởi đôi mắt to đen, có người đã ví đôi mắt của nàng là hai hạt “huyền ngọc” từ trên trời sa xuống, và nhất là hai bím tóc chảy dài trước ngực của nàng, đã có nhiều “nhà thơ” bập bẹ “đôi mắt em là nguồn sâu thăm thẳm, tạo thành suối tóc đen huyền chảy ngược đỉnh bông lai”!

Ai nói gì thì nói, tự nhiên, đến một chỗ ngồi nghe kể chuyện, khung cảnh đã sẵn bày tao nhã, chủ khách, dầu cho khách có là thô鄙 tục tần, vào đó rồi cũng phải văn nhã vài phần, vì thế cho nên cô gái vẫn không bị sổ sàng, môi nàng vẫn đậu một nụ cười để vui lòng khách.

Nàng luôn luôn có mặt, nhiệm vụ đầu tiên đối với cha con nàng có lẽ là nhiệm vụ chính, nhưng đối với khách thì ai cũng mong ở nàng cái công việc châm trà.

Hình như bất cứ ai cũng thấy rằng chuyện bỏ tiền ra vốn là “nghĩa vụ” phải làm của họ, còn công việc châm trà là sự chiếu cố đặc biệt của nàng.

Có lẽ đã “quen nghề”, cô gái họ Nhạc làm việc một cách hết sức tự nhiên, nhưng không hiểu tại sao khi châm trà cho Phí Độc Hành, hai mắt nàng vụt hơi ửng đỏ.

Đỗ Nghị ngắt nhỏ với Phí Độc Hành : “Mắt xanh này đã dành một chỗ cho khách hào hoa”!

Phí Độc Hành chỉ cười cười không nói.

oOo

Sang ngày thứ tư.

Đỗ Nghị lại đến, lần này hắn cũng đến thật sớm.

Nhưng lại khác hơn ba ngày trước, lần này vừa bước vào cửa là hắn đã lộ vẻ hơi khác, hắn có dáng điệu trừ trừ.

Thật lâu, hắn mới lên tiếng, giọng hắn ấp úng không tự nhiên như ba ngày trước.

Phí Độc Hành ngạc nhiên :

- Sao hôm nay Đỗ huynh có vẻ lạ lùng như thế ?

Đỗ Nghị lại do dự một chút nữa, rồi mới ngập ngừng:

- Chúng ta đã là bằng hữu, tôi có một việc muốn hỏi mong Phí huynh đừng trách...

Phí Độc Hành nhướng mắt:

- Chuyện gì thế, Đỗ huynh ?

Đỗ Nghị hỏi:

- Anh có phải tên thật là Phí Độc Hành không ?

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Tại sao Đỗ huynh lại hỏi như thế ?

Đỗ Nghị trầm ngâm:

- Chuyện như thế này, tối hôm qua tôi gặp một người bạn trong Ngũ Thành Tuần Bổ, nhân lúc nói chuyện, hắn có cho tôi biết hiện giờ có một tên tử tù Liêu Đông vượt ngục, con người đó là một tướng cướp lừng danh, hắn bảo con người đó đã vượt qua

vùng quan ngoại, vì thế trong hai ngày nay tại Kinh Sư có một cuộc truy lùng rất gắt, hấn có đưa cho tôi xem một đồ hình, hấn bảo người đó tên là Phí Mộ Thư, nhưng hình thì lại giống hệt Phí huynh, vì lẽ đó cho nên hôm nay tôi đến đây hỏi lại.

Phí Độc Hành gặng lại:

- Đồ huynh hỏi chuyện ấy làm chi ?

Đỗ Nghị ngập ngừng:

- Cũng không có chi, chỉ muốn hỏi Phí huynh cho biết thế thôi...

Phí Độc Hành vùng đứng dậy, hấn bước lại đóng cửa và trầm giọng :

- Bắt Phí Mộ Thư sẽ được thăng thưởng to lắm phải không ?

Đỗ Nghị lật đật đứng lên:

- Phí huynh...

Phí Độc Hành chặn ngang:

- Hãy trả lời câu hỏi của tôi.

Đỗ Nghị hơi đổi sắc:

- Có thì cũng có...

Phí Độc Hành lại chặn ngang:

- Thưởng được bao nhiêu ?

Đỗ Nghị đáp:

- Điều đó thì tôi không biết rõ, vấn đề tập nã vốn không phải là công việc của tôi, tôi vốn không phải ăn lương bổng để làm chuyện ấy.

Phí Độc Hành gằn gằn:

- Nhứt định anh sẽ có được thăng thưởng lớn, anh hãy đi cáo giác đi, tôi chính là Phí Mộ Thư.

Đỗ Nghị tái mặt, nhưng hấn gượng cười:

- Phí huynh nói đùa làm chi thế...

Phí Độc Hành nhích lên một bước:

- Tôi không nói đùa và chính anh, anh cũng đã biết tôi là Phí Mộ Thư.

Đỗ Nghị nói:

- Cho dầu Phí huynh có thật là Phí Mộ Thư thì tôi cũng không bao giờ làm chuyện đi cáo giác, họ Đỗ này không phải hạng người như thế.

Phí Độc Hành quắc mắt:

- Thật thế à ?

Đỗ Nghị hình như hơi sợ, hấn nói:

- Phí huynh, xin anh đừng đánh giá Đỗ Nghị này quá thấp, nếu tôi là hạng người như thế thì nhất định không thể nào có được nhiều người bạn tốt và nếu tôi đã có lòng cáo giác thì đâu lại đến hỏi Phí huynh làm gì ?

Phí Độc Hành nói:

- Đâu có gì khó hiểu, chính anh sợ bắt lầm người rồi có tội với cấp trên, nên phải hỏi dò cho kỹ lưỡng.

Đỗ Nghị lắc đầu:

- Phí huynh, quả anh đã đánh giá Đỗ Nghị này quá thấp hèn.

Phí Độc Hành vụt chop ngang cổ Đỗ Nghị, giọng hấn lạnh băng băng:

- Xin lỗi, tôi không thể để cho ai biết rằng tôi là Phí Mộ Thư, người nào biết, người đó phải chết.

Đỗ Nghị tái mặt:

- Phí huynh muốn giết tại hạ thì cứ tự do, vì tại hạ không phải là đối thủ của Phí huynh, cũng không thể chạy thoát và nếu được chết dưới tay của bằng hữu thì âu cũng là danh dự.

Phí Độc Hành cau mặt:

- Đừng có đem chuyện bằng hữu ra đây để mà xuyên tạc. Phí Độc Hành có thể là bằng hữu của anh, nhưng Phí Mộ Thư thì tuyệt đối không!

Đỗ Nghị nhắm hai mắt lại, giọng hấn thật bình tĩnh:

- Nếu thế thì xin Phí huynh cứ ra tay.

Hấn nói như thế, nhưng hai tay hấn đã ngậm vận đầy công lực, tuy nhiên trước khi Phí Độc Hành hạ thủ, hấn nhất định không lộ một chút gì chống trả, hấn vẫn còn một tia hy vọng.

Lão họ Đào đã bảo hấn phải mạo hiểm, nếu không đến phút có thể lâm nguy thì tuyệt đối không nên làm cho hỏng chuyện.

Chỉ khi nào không còn một chút gì hy vọng thì hấn mới tri hô, chỉ cần hấn la một tiếng thì quân phục chung quanh sẽ tràn vào.

Chính vì muốn được việc, vì có sự vững tâm nên hấn không hoảng hốt.

Đào lão cũng đã quyết định, nếu không lôi kéo được Phí Mộ Thư thì nhất định phải giết chó không để họa, ông ta cũng thừa biết bằng vào sức người là không thể làm gì được Phí Mộ Thư, vì thế nên ông ta đã cho người sang “Hỏa Khí Dinh” mượn được

một số “Hỏa Khí”, ông ta đã chuẩn bị thật chu đáo, được hoặc giết, hai việc đó phải giải quyết trong tức khắc, không thể chần chờ.

Phí Độc Hành nhích năm ngón tay, hấn chỉ dùng sức đôi phần.

Cánh tay phải của Đỗ Nghị cũng bắt đầu máy động...

Phí Độc Hành nhích thêm chút nữa, Đỗ Nghị cảm nghe nghẹt thở, cả hai tay hấn vung lên.

Nhưng cũng ngay trong lúc đó, Phí Độc Hành vụt buông tay.

Đỗ Nghị lùi ra một bước, hai mắt hấn trừng trừng nhìn Phí Độc Hành, hấn ngạc nhiên vì hành động kỳ lạ của đối phương.

Phí Độc Hành đứng y một chỗ, nhưng giọng hấn vẫn lạnh băng:

- Nghĩ vì chút tình bằng hữu trong mấy ngày nay tôi không nỡ xuống tay, anh hãy đi đi...

Thấy Đỗ Nghị đứng làm thình, Phí Độc Hành nói tiếp:

- Tôi chỉ mong anh đừng nói với bất cứ một ai rằng đã gặp Phí Mộ Thư, nếu anh biết rằng không một ai có thể làm gì tôi được. Tôi còn phải ở lại đây vài ngày nữa để tìm cho được người đàn bà ấy, hãy chờ cho tôi đi khỏi nơi này rồi anh muốn nói với ai cũng được. Anh cũng còn phải biết rằng tôi không hề sợ cái đám chó săn của Nha môn, tôi chỉ không muốn cái tin tôi đến Kinh Sư đến tai con người đàn bà đó. Anh hãy đi đi.

Đỗ Nghị vẫn đứng yên một chỗ, hấn mím miệng thở dài.

Phí Độc Hành hỏi:

- Tại sao anh chưa chịu đi, không lẽ anh lại chờ tôi đổi ý ?

Đỗ Nghị nói:

- Phí huynh đã cho tôi một cơ hội tốt, tôi muốn nói thêm đôi lời...

Phí Độc Hành hỏi:

- Anh muốn nói những gì ?

Đỗ Nghị đáp:

- Đệ muốn Phí huynh ở lại đây để cùng với đệ kết giao bằng hữu lâu dài...

Phí Độc Hành nhìn sâu vào mắt hấn:

- Có phải anh đã sợ ?

Đỗ Nghị gặng lại:

- Sợ ? Đệ chưa hiểu ý của Phí huynh muốn nói ?

Phí Độc Hành cau mặt:

- Nếu không sợ thì tại sao anh lại có ý nghĩ hồ đồ như thế ?

Đỗ Nghị gật gật đầu:

- Đệ hiểu rồi, ý Phí huynh muốn hỏi tại sao đã biết rõ Phí huynh mà đệ lại muốn kết giao bằng hữu, phải không?

Phí Độc Hành gật đầu:

- Đúng rồi, tôi muốn hỏi như thế.

Đỗ Nghị mỉm cười:

- Đệ nói câu này, xin Phí huynh nên hiểu cho lòng dạ của đệ, những người mà đệ mong được kết giao chính là những người mà quan quân không dung nạp.

Phí Độc Hành cau mày:

- Câu nói đó có nghĩa là sao?

Đỗ Nghị hỏi lại:

- Phí huynh không tin lời của đệ là thật sao ?

Phí Độc Hành gật đầu:

- Thật khó mà tin được, vì anh đang là người của Nha môn.

Đỗ Nghị hỏi:

- Phí huynh nghĩ bọn Triển Sâm và Kỷ Tử Tinh là hạng người nào ?

Phí Độc Hành trầm ngâm:

- Như vậy các anh có dụng ý như thế nào khi đầu nhập vào Nha môn ?

Đỗ Nghị mỉm cười:

- Đó chính là chỗ cao minh của Đào lão gia, ông ta cho rằng, thông thường những người mà quan gia không thể dung nạp đó chính là Hắc đạo giang hồ, mà Hắc đạo giang hồ thì cũng không thể sống chung với Bạch đạo, họ chính là những người bốn phía đều hiềm tỵ, cừu địch lại quá nhiều, nếu cho họ một mảnh đất dung thân thì làm sao họ không thỏa mãn ?

Phí Độc Hành gật gù:

- Với quan niệm như thế, Đào lão quả là bậc cao minh.

Đỗ Nghị nở nụ cười đắc ý:

- Tự nhiên, nếu không thì ông ta làm sao ngồi ở địa vị quân sư của một nhân vật quan trọng nhứt tại Bắc Kinh này ?

Phí Độc Hành hỏi:

- Quân sư của ai ?

Đỗ Nghị cười:

- Khoan, chuyện đó cũng không có gì phải dấu, nếu một khi Phí huynh bằng lòng làm anh em với bọn này, bằng lòng vào chung một mái nhà với bọn này thì tự nhiên là Phí huynh phải biết.

Phí Độc Hành nói:

- Anh cũng cần nên biết xử cảnh của tôi khác xa với bọn Kỷ Tử Tinh, họ là hạng hung bạo trong Hắc đạo giang hồ, bị đồng bọn đổ kị, căm hận, quan quân tuy cũng không dung nhưng đối với bọn này, họ lại mắt nhắm mắt mở làm ngơ, vì đối với họ, bọn này cũng chưa phải là nguy hiểm, phần tôi thì khác, trước khi vào ngục, đã bị Nhà môn xem là một tướng cướp nguy hiểm, tập nã khắp nơi, bây giờ lại thêm bản án sát nhân vượt ngục, tội chết lại được chồng thêm, quan quân nhứt định không dung được.

Đỗ Nghị gật đầu:

- Điều đó thì đệ đã biết rồi, chính Đào lão gia cũng đã biết rõ, nhưng đệ nói câu này không biết Phí huynh có tin không, chỉ cần Phí huynh đừng bao giờ thừa nhận mình là Phí Mộ Thử thì cho dầu quan quân có biết chắc Phí huynh là "Tướng Cướp Liêu Đông" đi nữa cũng chẳng dám làm gì.

Phí Độc Hành nhướng mắt:

- Thật như thế sao ?

Đỗ Nghị nghiêm mặt:

- Đệ làm sao lại dám nói dối Phí huynh, chính vì biết rõ Phí huynh là con người như thế nào cho nên không nắm chắc vấn đề thì tuyệt đối đệ không dám chuốc lấy chuyện phiền hà.

Phí Độc Hành trầm ngâm không nói.

Đỗ Nghị nói tiếp:

- Hành vi của Phí huynh vốn có nhiều người thù oán và Nhà môn cũng rất khó dung, vì thế, ngày này qua tháng khác Phí huynh phải dời đổi trốn tránh tai mắt, không dám ở một chỗ quá lâu, trong vòng một ngày không chừng lại còn phải thay đổi chỗ ở mấy lần, như vậy trong bao nhiêu năm nay, cuộc sống của Phí huynh chịu đựng biết bao nhiêu khổ sở. Chẳng lẽ Phí huynh lại không thấy chuyện phiền phức như thế hay sao ? Và nếu cứ như thế thì cuộc sống của Phí huynh đâu còn có gì là ý nghĩa ? Bây giờ, chỉ cần Phí huynh gật đầu, chẳng những chuyện phiền phức sẽ tiêu ngay, mà ngày mai, thành gia thành thất, hương lửa tổ tông cũng sẽ hoàn toàn đảm bảo, đó là chuyện mà có nhiều người mong được, tại làm sao Phí huynh lại chẳng vui lòng ?

Phí Độc Hành lại làm thinh.

Không biết trong bụng hắn ra sao, nhưng nhìn bên ngoài quả tình đang có một sự dẫn đo cân nhắc vô cùng thận trọng.

- o O o -